

Arrest

nr. 64 092 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GAKWAYA loco advocaat R. BOHI en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 juli 2010 het Rijk binnen en diende op 26 juli 2010 een asielaanvraag in. Op 27 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een moslim te zijn van Pathan origine met de Indische nationaliteit en geboren te zijn op 25 mei 1959 in het dorp Madotanda, Pilibhit district in de staat Uttar Pradesh. U bent vrachtwagenchauffeur en leverde in die hoedanigheid goederen bij R., alias H. K., een hindoe die een zaak in granen had in de stad Moeradabad. Hij deed verlies in zijn zaken en vroeg u om geld. U liet hem geld lenen bij B. S. en stond borg. R. gaf zijn huis in onderpand en kreeg op 16 september 2009 een

lening van 400.000 roepies die hij binnen drie maanden moest terugbetalen. Dit werd vastgelegd in een affidavit die u mee ondertekend heeft. Hij betaalde niet terug. Er werd een uitstel van nog eens drie maanden verstrekt tot 15 maart 2010 maar ook dan betaalde hij niet terug. B. S. kwam u lastig vallen omdat u de garant was, hij wilde zijn geld terug met intrest. In het begin telefoneerde hij u en in maart 2010 kwam hij met enkele mensen in een jeep naar u thuis om zijn geld terug te eisen. Hij bedreigde u en uw kinderen met de dood. R. kreeg nog eens twee maanden maar betaalde nog steeds niet. U ging naar zijn huis in mei 2010 om te zeggen dat hij het geld moest terugbetalen omdat ze anders naar de rechtbank zouden stappen en u zou moeten getuigen tegen hem. R. dreigde ermee u en uw familie problemen te zullen berokkenen indien u zou getuigen. Hij verliet zijn huis en u heeft hem nooit meer ontmoet. In juni ging u onderduiken en op 23 juli 2010 vloog u vanuit Delhi naar Abou Dhabi en vandaar met een andere vlucht verder. U verklaarde zich vluchteling in België op 26 juli 2010.

B. Motivering

Na uw gehoor op 19 januari 2011 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering borg gestaan te hebben voor een of andere lening. U verklaart een affidavit ondertekend te hebben als borgsteller voor de lening. Toch zou R. u bedreigd hebben indien u tegen hem zou getuigen. Dit houdt absoluut geen steek aangezien u niet eens diende te gaan getuigen omdat het bewijs van de affidavit daartoe volstond. Bij confrontatie met dit gegeven, dat of u nu zou getuigen of niet, er die affidavit is die getekend is en er dus bewijsmateriaal is tegen R., moet u wel beamen. In dit kader kan het dan ook niet overtuigen dat R. u en uw familie zou hebben bedreigd daar hij hierdoor, zo u klacht tegen hem zou neerleggen, nog meer problemen kon krijgen (Gehoorsverslag CGVS, 19 januari 2011, pp. 8, 10-11).

U slaagt er verder in het geheel niet in duidelijk te maken waarom u zich borg gesteld zou hebben. U dient het antwoord schuldig te blijven op de vraag waarom uw vriend niet gewoon naar de bank ging en oppert dat hij er misschien al een lening had lopen en er geen meer kreeg. Op de vraag waarom u zich borg stelt, antwoordt u dat u geholpen heeft, dat u zijn huis in pand liet nemen en dat u niet meer gedaan had. Bij de herhaling van de vraag waarom u borg stond gezien dit nog steeds niet duidelijk was, stelt u die persoon te kennen en u heeft hem gezegd dat hij binnen drie maanden moest terugbetalen maar dat hij wel iets in pand moest geven. Wanneer opgeworpen wordt dat dit nog altijd niet verklaart waarom u borg staat, antwoordt u opnieuw naast de kwestie dat de afspraak was dat hij over drie maanden geld zou terugbetalen, dat zijn huis daarom in pand was gegeven en dat hij niet terugbetaald heeft (Gehoorsverslag CGVS, 19 januari 2011, pp. 9-10). Op de vraag waarom B. S. zo plots dringend dat geld nodig had als hij het uitleent, stelt u dat hij intresten wilde krijgen, dat hij voordeel wilde halen. Op de vraag welk voordeel u dacht te halen uit heel deze zaak, antwoordt u naast de kwestie dat ze geen geld lenen zonder garantie. Op de herhaling van de vraag waarom u zich borg stelt voor R., wat uw band met hem is, komt u niet verder dan te stellen dat u hem goederen levert. U voegt eraan toe dat u niet wist dat hij zo'n slecht persoon was, want anders zou u dat nooit gedaan hebben (Gehoorsverslag CGVS, 19 januari 2011, pp. 10-11). Uit bovenstaande blijkt dat u steeds naast de kwestie antwoordt en bijgevolg totaal niet kunt overtuigen dat u zich effectief voor deze R. borg heeft gesteld wat uw geloofwaardigheid ondermijnt.

Verder bent u zelf nooit klacht gaan indienen tegen R. of B. Op de vraag of u op enige manier getracht heeft uw probleem in India op te lossen, heeft u niets anders in te brengen dan dat u naar R. zijn huis geweest bent om te vragen het geld terug te betalen. U vraagt zich af hoe u klacht kan indienen tegen B. S. aangezien hij het bewijs had dat u borg gestaan had en hij het recht had op zijn geld (Gehoorsverslag CGVS, 19 januari 2011, pp. 10-11). Gezien B. S. u met de dood bedreigd heeft, is dit toch wel een bizar antwoord (gehoorsverslag CGVS, 19 januari 2011, p. 8). We kunnen enkel constateren dat u zich niet tot uw autoriteiten gewend heeft om bescherming te zoeken omwille van de bedreigingen die u inroept te vrezen. Uit niets blijkt dat de Indische autoriteiten uw klacht niet ernstig zouden nemen en u niet de bescherming zou verkrijgen van uw autoriteiten. De vaststelling dat u nagelaten heeft deze stap te zetten kan dan dus ook niet overtuigen.

Tenslotte kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen heeft vanaf Abou Dhabi noch waar u geland bent. U verklaart India met uw eigen paspoort verlaten te hebben. Voor

het Commissariaat-generaal verklaart u **vanuit Delhi met een contactpersoon** van de smokkelaar te zijn meegereisd van wie u niet de naam kent. Sterker nog: u beweert zelfs geen aanspreektitel voor die persoon gekregen te hebben en dat terwijl jullie drie uren moesten wachten in Abou Dhabi voor een andere vlucht en die persoon niet bij u bleef maar rondwandelde want er waren nog mensen bij hem. Dit klinkt weinig geloofwaardig en uw verklaringen zijn ook tegenstrijdig met wat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet noteren: daar stelt u ook met een andere contactpersoon dan de smokkelaar meegereisd te zijn maar dat u **niet weet in welk land** het was dat u hem ontmoet heeft. Verder verklaart u voor het Commissariaat-generaal **vanuit Delhi op 23 juli 2010** vertrokken te zijn en op 24 juli in België te zijn aangekomen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertrok u nochtans al **eind 2009** uit Delhi en heeft u na uw vlucht uit Abou Dhabi nog op verschillende plaatsen gebleven, maar u weet niet hoelang of in welk land (Gehoorslag CGVS, 19 januari 2011, pp. 12-13 en DVZ Verklaring, 3 augustus 2010, punten 33-34). U maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk en deze vaststelling ondermijnt, en zoals reeds werd opgemerkt, ook uw algemene geloofwaardigheid.

Tevens legde u ook geen enkel document of ander bewijsstuk neer dat uw vluchtrelaas ondersteunt. Het enige dat u neerlegt betreft een 'identiteitskaart' verkregen van de Election Commission of India maar deze vermag niet bovenstaande conclusies om te buigen aangezien uw identiteit niet ter discussie staat.

Gelet op het feit dat u onaannemelijke verklaringen aflegde, gelet op het feit dat u uw reisdocumenten en paspoort niet voorlegt, gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande uw vluchtrelaas dient er geconcludeerd te worden dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de "schending van de artikels 48/3 van de wet van 15.12.1980 en het eerste artikel A §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 enerzijds, en anderzijds uit de schending van artikel 48/4 §2 van de wet van 15.12.1980".

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt een kaart met foto voor van de 'Election Commission of India' dat volgens het stuk in bepaalde gevallen als identiteitskaart kan dienen. Echter gezien verzoeker verklaarde met zijn eigen paspoort naar Europa te zijn gereisd, wat hij overigens niet voorlegt, is het niet aannemelijk dat hij geen ander, authentiek, identiteitsdocument met foto kan neerleggen. Dit klemt te meer nu verzoeker zijn reisweg niet adstrueert. Daarenboven legt verzoeker ongerijmde verklaringen af over de datum van vertrek uit Delhi, de ontmoeting met de contactpersoon van de smokkelaar en de luchtvaartmaatschappij. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken eind 2009 Delhi te hebben verlaten en niet te weten in welk land hij de contactpersoon ontmoette, terwijl hij tijdens het verhoor door de commissaris-generaal stelde

op 23 juli 2010 Delhi te hebben verlaten samen met de contactpersoon van de smokkelaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Verzoekers bewering “*Al wat opgeschreven werd bij de Dienst Vreemdelingen[zaken] heeft geen betrekking op hem*” wordt niet geconcretiseerd. Evenmin kan de loutere bevestiging van zijn verklaringen voor de commissaris-generaal de tegenstrijdigheden en onwetendheden vergoelijken. Immers, het DVZ-verslag werd verzoeker in het Hindi voorgelezen en door hem voor akkoord ondertekend. Verzoeker komt voorts tekort in zijn medewerkingsplicht nu hij nalaat zijn paspoort voor te leggen, te meer gezien hij legaal kon reizen en aldus de nood aan een smokkelaar geenszins aannemelijk maakt.

3.2. Verzoeker beweert zich borg te hebben gesteld voor een kennis R. en vervolging te vrezen door enerzijds R. en de schuldeiser B. S. en anderzijds de Indiase overheid. De discussie tussen de partijen, gaat in essentie over de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij. De Raad merkt echter los van dit feit op dat deze asielaanvraag in geen geval onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 valt. De door verzoeker aangehaalde feiten zijn van louter gemeenschappelijke aard en verzoeker verduidelijkt geenszins dat deze ingegeven zijn door één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De loutere bewering “*dat hij redenen heeft om te vrezen dat hij vervolgd zal worden bij zijn terugkeer in India in de zin van artikel 48/3, §2 d) [van de vreemdelingenwet]*” wordt niet geconcretiseerd en kan evenmin worden weerhouden. Immers het loutere feit te behoren tot een sociale groep (namelijk de borgstellers bij leningen aan wanbetalers) is onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d van de vreemdelingenwet nu verzoeker niet aantoont dat deze gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden laat staan dat zijn groep als afwijkend wordt beschouwd.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In een tweede onderdeel van het enige middel beroept verzoeker zich op “*de schending van artikel 48/4 §2 van de wet van 15.12.1980*” en houdt hij vol een risico op ernstige schade te lopen, aangezien hij vreest voor wraakacties van de wanbetaler, de schuldeiser en hij mogelijk het voorwerp zal worden van een gerechtelijk onderzoek. Verzoeker beroept zich aldus voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn asielrelaas louter berust op bonte beweringen niettegenstaande de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling ligt die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

4.3. Voorts zijn verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-verhoor aangaande de reden voor zijn borgstelling uiterst vaag en ontwijkend zodat de commissaris-generaal terecht stelt dat dit de waarachtigheid ondergraaft van de borgstelling, gelet op de zware gevolgen van een niet-betaling van R. Verzoekers bewering de vragen wel duidelijk te hebben beantwoord, vindt geen steun in het administratief dossier en wordt niet aangetoond. Aldus merkt de Raad op dat verzoeker ongerijmde verklaringen aflegde over de identiteit van de schuldeiser nu hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal een andere voornaam opgaf. Verzoekers verklaring hiervoor, met name dat

hij een bijnaam opgaf, kan niet overtuigen nu hij voordien tijdens het verhoor ontkennend had geantwoord op de vraag naar het bestaan van aliassen voor B. S. (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker tracht voorts zijn vage verklaringen te vergoelijken door te wijzen op zijn kwetsbaarheid tijdens het verhoor en hij *“geen voldoende opleidingsniveau”* heeft *“om te weten hoe een asielprocedure functioneert”*. Verweerder stelt dienaangaande terecht dat *“verzoeker op het Commissariaat-generaal een coherent, goed te volgen relaas bracht waarbij hij de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen alsook deze meestal vlot beantwoordde. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS, nr. 127.477 van 27 januari 2004; RvV, nr. 31.064 van 3 september 2009; RvV, nr. 23.189 van 18 februari 2009). Verweerder stelt toch vast dat verzoeker aangaf 8 klassen te hebben doorlopen (gehoorverslag CGVS blz. 5). Evenmin is stress een plausible verklaring voor verzoekers tegenstrijdige, vage en ontwijkende verklaringen. Elk gehoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. In casu is geen gegeven voorhanden dat stress verzoeker verhinderd zou hebben de waarheid te vertellen”*. Daarbij kan worden vastgesteld dat verzoeker enkel ondervraagd werd over zaken die hijzelf aanbracht en waarvoor hij meende zijn land te moeten verlaten. Aldus kan in redelijkheid worden verondersteld dat verzoeker, aangezien hij zijn komst naar Europa kon organiseren, hij evenzeer de eenvoudige vragen over zijn asielmotieven kan beantwoorden. Daarbij dient te worden onderstreept dat verzoeker ook in India gewerkt heeft en, in de veronderstelling dat zijn asielmotieven waarachtig zouden zijn, is hij in staat om te bemiddelen tussen twee personen over een aanzienlijke lening. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker zijn profiel wijzigt naarmate doorgevraagd wordt en hij geconfronteerd wordt met de hiaten en incoherenties van zijn relaas. Dit ondergraaft fundamenteel de waarachtigheid van verzoeker.

4.4. Verzoeker maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van zijn borgstelling, voor zover deze effectief plaatsvond, problemen zou krijgen met de Indiase autoriteiten, laat staan een gevangenisstraf opgelegd zou krijgen. Zijn ongefundeerde beweringen ter zake, over de bewijswaarde van de affidavit en de mogelijke ontkenning van R. van zijn verantwoordelijkheid zijn louter hypothetisch en kunnen bezwaarlijk overtuigen.

4.5. Hoe dan ook wordt de ernst van verzoekers voorgehouden problemen ondergraven door zijn nalaten enige vorm van nationale bescherming aan te spreken. Verzoekers boude beweringen uit het verzoekschrift dat hij geen beroep kon doen op bescherming van de Indiase autoriteiten omwille van zijn borgstelling, dat de schuldeiser hooggeplaatste personen kent en in India *“de corruptie alle administraties aanvreest”* worden niet gedocumenteerd noch toegelicht en kunnen dan ook zijn totale gebrek aan initiatief niet verklaren, te meer nu hij bijkomend stelt dat zijn kinderen eveneens met de dood werden bedreigd en dus redelijkerwijze verwacht kan worden dat verzoeker concrete maatregelen zou nemen, wat in casu niet is gebeurd.

5. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal *“enkel ongunstige elementen heeft gezocht”*, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032), en dat de thans in de bestreden beslissing opgenomen elementen draagkrachtig zijn, omdat ze genoeglijk aantonen dat de verklaringen van verzoekers niet geloofwaardig zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd zijn asielaanvraag met voldoende zorgvuldigheid behandeld en de bestreden beslissing wel degelijk afdoende gemotiveerd.

5.1. Verzoeker verwijst tevens naar *“artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/CE van de Raad van 29 april 2004”*. Dienaangaande dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Hoe dan ook het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204*). Dit is in casu niet het geval.

5.2. Verzoeker meent *“dat in tegenstelling tot wat de tegenpartij volhoudt betreffende de evaluatie van het dossier ten opzicht van artikel 48/4, §2, c van de (vreemdelingen)wet hij volhoudt dat de beslissing (...) geen rekening houdt met de werkelijkheid waarin hij zich bevindt”*. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat

er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Verzoeker toont geenszins aan dat er in India sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De overige argumenten kunnen de Raad niet overtuigen.

7. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK